

L'Esquella de la Torratxa

Any XLII : Número 2169

15 cèntims = Atrassats 30

Barcelona, 1.º d'Octubre de 1920

L'ESFORÇ COMÚ

—Ansia!... Veiam si amb un bon cop de mà treiem el carro de les roderes.

—Ep!... Tractant-se de carro, heu d'esperar que'ls carreters estiguem a punt.

El mejor disolvente de los uratos
 Abepala de las vías urinarias
 Cólicos nefríticos
 Reuma articular
 Nefritis
 Tifus
 Gota

UROMETINA

LAMBIOTTE HERMANOS
 Urotropina - Hexanelleno tetramina Formina

PÍDASE
 folleto explicativo. Muestras a los señores médicos

Agto gen.: S. NAVARRO
 Rambla del Centro, 8 y 10-Barcelona

PARA ENFERMEDADES DEL
ESTÓMAGO & INTESTINOS

GASTROL
MIRET

PROBARLO ES CURARSE

MIRALDO MIRET - Farmacéutico
 Diputación, 205-BARCELONA

DE VENTA
 EN TODAS PARTES

Bloks Notes Bazar de la Unión
 a DEU CÉNTIMS Unió, 3.-BARCELONA

La llet condensada (sense desnatar)

La més pura MARCA La més saludable

VICTORIA

procedent de les masies del Montseny (Barcelona), és absolutament pura, la més rica, la més saludable i nutritiva perquè conté tota la crema i perquè és elaborada solament amb llet de vaca suïça i sucre blanc de canya.

DE VENDA EN COLMADOS I ULTRAMARINS
 Despatx central: Princesa, 15-Barcelona

Antes de pendre-la

Després d'haver-la pres

BAZAR
 DE LA
UNION

SARNA
 CURA RÁPIDA

Sarnicida Paradell

Frasco 4 pesetas

Asalto, 28, farmacia - Barcelona

Utils per a escriptori
 Tintes bones calitats

Carrer Unió, 3
BARCELONA

AL CAMP i a la CIUTAT

AMB UNA LAMPARA DE MÀ
 I PILA ELÉCTRICA

LOT

TINDREU LLUM BLANCA I PERMANENT
 A TOT ARREU

De venda a Barcelona: OLIVE S. en C., Pelayo, 56 E. SCHILLING, Fernando, 23 Almacenes EL SIGLO JUAN ROCA, Princesa, 10

GRANS MAGATZEMS
DAMIANS

Exposició i venda DE DIFERENTS ARTICLES
 PER A COLEGIAL

IMMENS ASSORTIT en
 calçat per a senyora, cavaller i nen

EXPOSICIÓ de varis articles a preus reduïts

IMPORTANT REBAIXA
 en articles fi de temporada: barrets, vestits,
 bluses, bolsos, sombrilles, camiseria, gèneres
 de punt, vanos, etc.

MOBLES DE TOTES MENES

Sastreria a mida - CORTE, DISTINGIT
 I PREUS BARATISSIMS

Guants, perfumeria, juguets, ferreteria, ba-
 teria de cuina, maquinària, etc.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Llibreria Espanyola-Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ.
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes., Estranger, 5

EL BALANÇ

EM tornat a passar un dilluns en-
guniós. No hi ha carbó, ni hi ha
pa, cridaven les dones. I els
homes: hi haura vaga general.
I tothom: pobre Barcelona!

Aquesta lamentació per Bar-
celona fa massa anys que l'escol-
tem per a que encara reculli la
nostra aquiescència. Tant l'hem
repetida que arribavem a creure patia Barcelona una per-
secució implacable i misteriosa. Era Marsella la que ens
feia patir, o Gènova, o Madrid. Després de les ciutats
passavem als pobles i eren pels uns els francesos els nos-
tres butxins, i pels altres, i encara n'hi han que ho creuen,
els alemanys.

Amb la persecució, venia, naturalment, la fugida. Cap
fàbrica, cap fundició, cap indústria, estava segura a Bar-
celona, i els senyors Puig i Mases, se'n anaven a Sevilla,
i l'Hispano a Guadalajara, i totes les anònimes i coman-
dites s'escampaven per Espanya fugint de vagues, de vuit
hores i de jornals grassos. Ja vèiem com se repartien per
Espanya la nostre hisenda, no restant-nos més que quatre
telers arcàics i quatre botigues detallistes. Era un 1714
industrial; era la dispersió catalana, castigada per haver
tingut supèrbies babeliques. Però en lloc de les nostres
indústries, lo que's va esparcir per Espanya, fou el nostre
virus. Sevilla el recollí i València i Saragossa i Guadala-
jara. Les vagues eren generals per a tota Espanya; els
atentats no tenien exclusiva catalana; les bombes no eren
sols patent barcelonina. Tot resta igual i ningú torna a
repelir la pensada de l'odi estranger.

Però és que no sols resultà fals aquest odi, sinó que
creiem que a Barcelona els cops li proven com li proven
al boxejador. La ciutat que tant fa sospirar mai havia
tingut la força i la joia d'ara. L'altre dia, a les Planes, un
rotllo d'obrers berenava, i el porró sempre estava en
l'aire. Un el sostingué més que tots i una veu li digué:
'Prou!'. Però una altre veu protestà: «Deixa'l—digué—

ara rai que'n guanyem forces!» Era la veu del obrer, la
veu del poble, que a ciutat la reprenia el burgès, i l'agafava
el menestral i la repelia la ciutat tota, la que ompla els
teatres, la que fa un ball a cada carrer, la que passeja els
envelats per les barriades, la que fa cua en les tavernes
i en els bars, la que passeja vint mil meuques, la que
passeja sis mil automòvils, la que obra dues centes cases
de joc.

Un humorista teoritzaria sobre l'influència de les
bombes i dels homicidis en la grandesa de la ciutat. Com
més rics, com més forts, com més alegres, més crims.
Que com semblant a lo que passa en el *Conde de Mon-
tecristo*, que mentre són pobres res els hi succeix, però
arribats a milionaris, coneguts tots els poders, comensen
a patir la venjança de l'Edmond Dantés. No seria certa
la teoria, però ho semblaria. Les vagues ens feien tremo-
lar, els atentats allunyaven els diners de tota empresa,
i ara els mestres d'obres no tenen prou paletes, ni prou
diners per a oferir-los-hi; els patrons carreters transigeixen
desseguida; cada setmana s'obra una fàbrica i cada dia
entra a Barcelona una dotzena de camions que corren
plens i trepidants com si fossin els carros de l'abundància
barcelonina.

Dilluns que vé tornaran a córrer els mals auguris i
escoltarem la lletania pessimista del: pobre Barcelona!
Potser hi haurà un crim; potser esclatarà una bomba,
però a les Planes, en el rotllo dels obrers, en lloc d'un,
hi hauran dos porrons, i els amos, a casa, pensaran
beatíficament en el balanç d'aquest any, que serà un
magnífic balanç de morts i de milions.

PARADOX

Si de mosques parlem...

Ha tornat el senyor Martínez Domingo, que ha deixat
passar tranquilament la darrera tribulació ciutadana sense
donar fe de vida.

Arran de la seva arribada es possessionà de la vara'
donant el senyor Jordá per finida una interinitat sense
ombra de relleu. Dubtem que passi el senyor Jordá a la
història, com a alcalde. Una gestió més descolorida, no
s'haurà vist des de la fundació del Municipi.

En el *haber* del senyor Jordá queden les ridícoles
ordinacions que han sigut la nota còmica de l'istiu. Unes

mides sense aplicació pràctica, dictades a la bona de Déu i per a matar l'estona. Lo divertit de les disposicions alcaldesques, ha sigut el to inflat en que sigueren escrites. La pretensió que s'amagava darrera la prosa municipal.

Molt gasto de paper, molt boato i més enrenou per a, al cap d'avall, fer saber a la gent que s'havia imposat unes penyores insignificants. La mateixa profusió amb que eren aplicades, deia el cas que feien els contraventors de les ordres de l'alcaldia.

Lo curiós, en tot això de les multes, és que després d'embescar oficialment els carrers amb tota mena de parades de venda, ha sigut publicada una relació de botiguers, també castigats, per què dirien?

Per no defensar del contacte de les mosques els articles que expenen.

Agafin la nota en que's dona compte d'aquesta resolució de l'alcalde; emprenguin—suposant que tinguin temps i humor per a fer-ho—un passeig pels carrers principals i un altre per alguns indrets dels districtes II i V, posem per cas, i es convenceran de l'eficàcia de l'acció alcaldesca, en aquest aspecte concret de la guerra a les mosques.

Mentre per un cantó es simula empaitar als botiguers poc escrupulosos en matèria d'higiene, s'autoritza la venda de tota mena de queviures, en condicions que ni en el darrer llogaret rifeny consentirien.

En fet de mosques, cap com la gasetilla que ens ocupa i els permisos de venda ambulant.

Que surti el maco que s'atreveixi a lligar-les per la cua.

JUST

Divendres que vé: L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

Número de ELS APOTECARIS

A cau d'orella

Els motius

El nostre públic no coneix la vida pintoresca dels nostres escriptors, ni la dels nostres periodistes. A Madrid sí. A Madrid tothom sap les costums dels que diàriament l'entretenen amb cròniques, versos i informacions, dividint-se l'administració entre l'obra literària o periodística i «les coses», els episodis pintorescs.

Redaccions hi han que són absolutament desconegudes. Així la de *La Vanguardia*; així la de *El Correo Catalán*; així la de *El Noticiero*; així la de *Las Noticias*. Redaccions anònimes, redaccions falansteris, redaccions burocràtiques, en les quals sols se destaquen alguns noms d'antics i experts periodistes. Algunes, com *La Publici-*

dad, han perdut en popularitat, encara que hagin guanyat en intel·ligència. Algunes altres, com de la *La Veu*, malgrat ésser, encara que li sàpiga greu, per l'homonim de presiu, la gasetilla de Catalunya, permaneixen hermètiques a la curiositat del partit, fora d'En Pol i d'En Carner i d'algun reporter. La majoria dels regionalistes ignoren qui és el senyor Pellicena, director de *La Veu*.

El Progreso, *El Diluvio*, *El Liberal* i *El Día Gráfico*, tenen les redaccions, si no populars, perquè a Barcelona les úniques firmes populars són les comercials, conegudes i personals. Per això la direcció de *El Día Gráfico*, creient amb l'eficàcia de les firmes, ha volgut recollir aquelles que en el nostre periodisme tenen una fama. Així la d'En *Xenius*, Pontifex Màxim, així la de l'Amichatis, així la d'En Marius Aguilar...

El director de *El Día Gráfico*, En Cullaré, les cuida amb una sollicitud paternal. Què ha vingut En *Xenius*? Què ha vingut l'Amichatis? Què ha vingut En Marius? I no són ells, precisament, la preocupació. En *Xenius*, és el «Glossari», l'Amichatis els «Monòlogos», en Marius els «Ecos». Quan arriben les quartilles, En Cullaré respira i diu:

—Ja han arribat les atraccions!

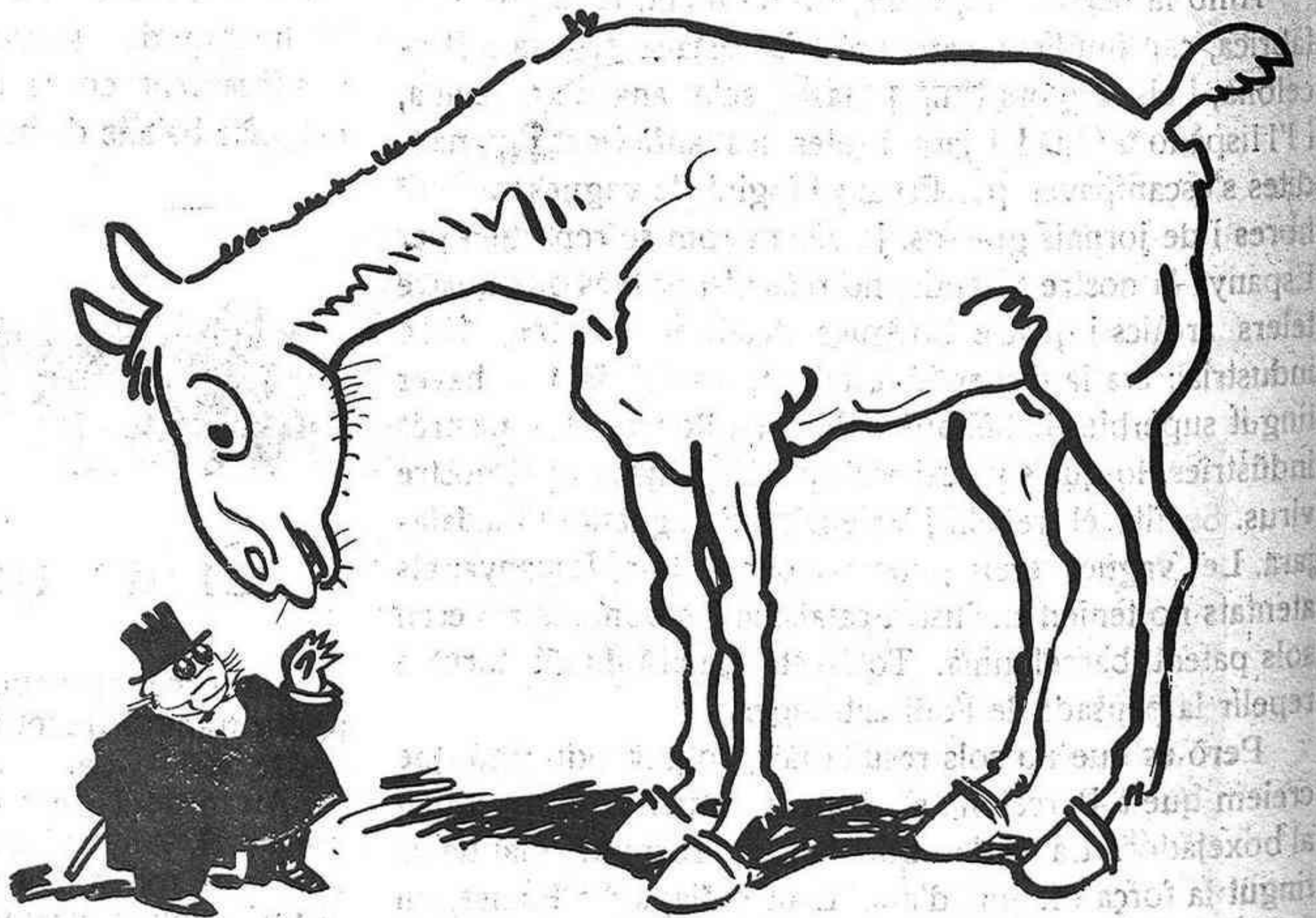
Les atraccions són En *Xenius*, l'Amichatis i l'Aguilar.

Els nostres nens

Cada vegada que arriba l'Alomar, de Mallorca, ens sembla que la Rambla del Centre de Barcelona, passa a ésser el centre del món. Surten Rússia o el futurisme, França o l'estevisme, Itàlia o l'evolució, Irlanda o l'heroisme i l'Anglaterra o la Llei. Passen poetes, periodistes, polítics, dones, i Mallorca, ponderada, llueix en la mà de l'Alomar que la dibuixa, com un diamant.

Aquesta vegada, l'Alomar, portava de la mà a un dels seus fills, el Benjamí, un nen que ho anava mirant tot, amb aquells ulls astorats dels nens que visiten les ciutats enlluernadores.

—Que el porten a estudiar?—preguntem a l'Alomar.

—Com ho farem, Careto, sense carros?..

—Això rai; vagin a la «Defensa Social», que hi deuen haver molts carretons disponibles.

EL CAVALL DE CARROJ

—Quina vida, si durava!...

—Al contrari. A [que's [diverteixi. Li vaig prometre que si sortia bé dels exàmens el portaria a Barcelona.

—I què has vist, petit, què has vist?

—He vist—ens respon el nen de l'Alomar—he vist l'Assemblea del Partit Republicà Català.

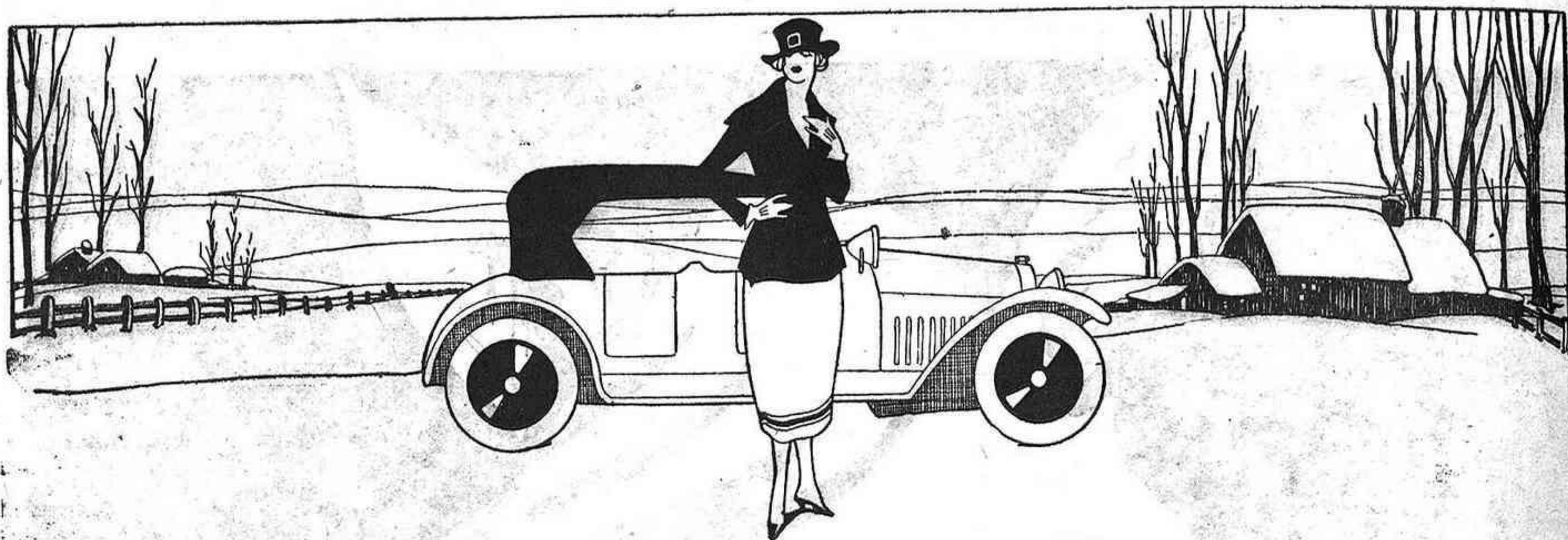
L'optimista

Aquest amic nostre viu lluny de Catalunya, viu a Madrid, on té de fer gimnàsia permanent de ponderació catalana i de fe en la pàtria combatuda. De tant en tant, l'enyorament el porta a Barcelona, i cau com una dutxa

refrigerant i tònica en el rotllo de les nostres preocupacions. La seva conversa és un insistent «tant se val!» credul i optimista. Un Eduard Calvet, ressucitat.

Els atemptats, les bombes, les discòrdies civils, tot ho veu «subespecie eternitatis», donant la raó als anys contra els dies. Li diem els morts caiguts, les bombes que han esclatat, i ell, amb una frase, ens dona la resposta definitiva de la seva fe en Barcelona:

—Fa deu anys tot eren bombes i negrors. Hi havien dos mil pisos per a llogar, veritat? Doncs al cap de deu anys, fan falta dos mil pisos.

—Està de broma el dibuixant!... Tot just entrem a la tardor, i ja'm posa al mig d'un paisatge nevat.

Poti-poti

El pols em tremola i no se si podré acabar aquesta nota.

Quina inquietud en els cors, i quanta curiositat per a saber *què passarà*.

Està de Déu que no fruim els barcelonins un quart de tranquil·litat. Que tantost esvaïda una preocupació, caiguem en una altra de més grossa.

Menjarem demà? Hi haurà una mitjana possibilitat de que els *ciutadans lliures de la lliure Barcelona* poguem sortir de casa sense temensa a desagradables contratemps?

La setmana passada que havia d'ésser d'alegria i de satisfacció sobreixida, ho ha sigut d'angoixa i de incertitud mortals.

Que els carreters, que els metalúrgics, que els Sindicats, que la Patronal...

Això no és viure.

Amb tants mals de cap, amb tantes cabòries i tantes renyines, qui havia de pensar en festes i en honorar públicament a la malhaurada Merceneta?

El paper que emplevem per a fer sarrell, serveix a l'hora present per a redactar noves bases de treball.

Si en sobra s'esmerça en fulles clandestines i en qualque anònim reconfortador.

Aventatges del progrés i el refinament de les costums.

Abans, a l'ésser pels vols de la Mercè, es disposaven lluminàries que contemplavem embadalits.

Ara tenim l'ànima sospesa d'un fil... elèctric.

Qui ens assegura que arribada l'hora d'encendre el llum no ens trobem que degut a aquesta o l'altra circumstància haguem d'anar-nos-en al llit a les fosques?

Conseqüències de semblable depravació de la vida civil?

El que no hi hagi qui mani, i menys encara qui obeeixi. El que no tinguem autoritat, ni encarregats de imposar la llei. El que fem tots ço que volem i el que tiri cada hu pel seu cantó.

Tot cau! deia un manifest convidant als requetès jaumins a concórrer el diumenge passat a Montalegre.

Tot cau!

Volen una expressió més profunda, oportuna i encertada? Confessem que val l'afirmació per tot un programa de govern.

El Crit de Pàtria, entitat a la que devem la formosa conjuminació, no ha tret de la mateixa tota la substància com devia.

Podia, per exemple, afegir que no sols *tot cau*, sinó que *recau*... i sant Vicens.

Tant *tot cau*, que fins el comerç de llustrina i de glassa ha quedat anul·lat per complert.

De paper—com deia—en gastem encara per demanar augments de sou i rebaixa de hores. Per a escriure manifestos i demés.

De glassa i llustrina, elements principalíssims en totes les festes de la Mercè, no se'n oviren ja deu centímetres per remei.

Aquí—creguent-ho—no queden al qui aspiri a fer carrera, més que dugues sortides.

O agabellar articles de primera necessitat, o adquirir accions de les *Star*.

Ho dic amb el cor a la mà.

X. X. X.

Nacionalisme excessiu

... y me hallaba en la mayor perplejidad sin saber cual de mis numerosas apuntes elegiria para un articulo que me correspondia ingerir aquel dia en la Revista...—Larra.

... quan de sobte me anuncia el criat la visita d'una senyoreta que desitja parlar-me. No crec pecar d'immodest dient que entre mon fidel servidor i jo existeix una tan gran amistat i compenetració, que hom no distingiria qui d'entre els dos és l'amo o el mosso, com vulgarment se diu. Això feu que a l'anunci de la inesperada visita hi acompanyés En Miquel (és aquest el seu nom) algunes mueques exteriors, les quals indicaven clarament que la meva visitanta era d'una beutat exquisida, i així fou en veritat, doncs la seva presència en mon despatx podria talment comparar-se amb la meravellosa aparició de la pastora Marcela durant l'enterrament de l'infortunat Crisostom, si no fos la circumstància d'haver-se efectuat aquesta a l'aire lliure i en plena natura.

Fou necessari un suprem esforç per a aparentar davant de tanta formosor la meva habitual cortesia envers el

sexe dèbil, i en preguntar a la meua visitanta ço que de mi desitjava, s'entaulà entre ella i jo el següent diàleg que transcriu textualment:

—Després d'algunes indagacions—digué ella—he sapigut que vostè era aficionat a les lletres.

—Efectivament.

—Això fa que vingui a encarregar-li la redacció d'una carta dirigida a mon promès, a fi de posar fre als seus excessos intolerables.

—Es, potser, massa atrevit?...

—Al contrari.

—A quins excessos, doncs, es refereix?

—Ja li diré: ha agafat la ceba del nacionalisme que avui està tant en boga...

—I atrafegat amb aquesta dèria no correspon com deuria als seus amors sincers.

—Exactament.

—Però al menys bé deu dedicar-li les hores del festeig...

—S'equivoca; aquestes les passa parlant-me dels darrers aconteixements polítics o dels acords presos pel Consell de la Mancomunitat; a voltes, abans de despedir-se, em llegeix un fragment de *La Nacionalitat*, d'En Prat de la Riba.

—No obstant, aprofitarà alguns moments oportuns per a mostrar-li la seva estimació; alguna vegada,

per exemple, l'haurà obsequiada amb algun *regalo*.

—Es veritat; fa tres dies que va entregar-me un magnífic estoig; sap lo que contenia?

—Tal volta una joia d'important valor.

—No, senyor; un plec de pergami amb el discurs d'En Guimerà pronunciat en els darrers Jocs Florals.

—Es talment una obsessió...

—Les seves cartes amoroses (?) consisteixen en comentar les darreres declaracions d'En Ventosa, elogiar la concisa oratòria d'En Cambó o disertar sobre una opinió d'En Fabra respecte a una arrel gramatical.

—Però vostè podria tal vegada distreure'l d'aquesta mania amb algún medi que tingués al seu alcanç... el petó... l'abraçada...

—Ja ho he provat i és tot inútil. S'ha fet el propòsit de seguir punt per punt les orientacions d'En Macià, que ordena no siguin acceptades les petites concessions mentre no pugui assolir-se la plena autonomia.

En arribar aquí, he cregut que's tractava d'una malaltia crònica per la qual no hi havia remei. Així ho he previngut a la meua visitanta, qui, al allargar-me la mà per a despedir-se de mi, m'ha comunicat la seva resolució envers el seu promès: Li donaria la llauna.

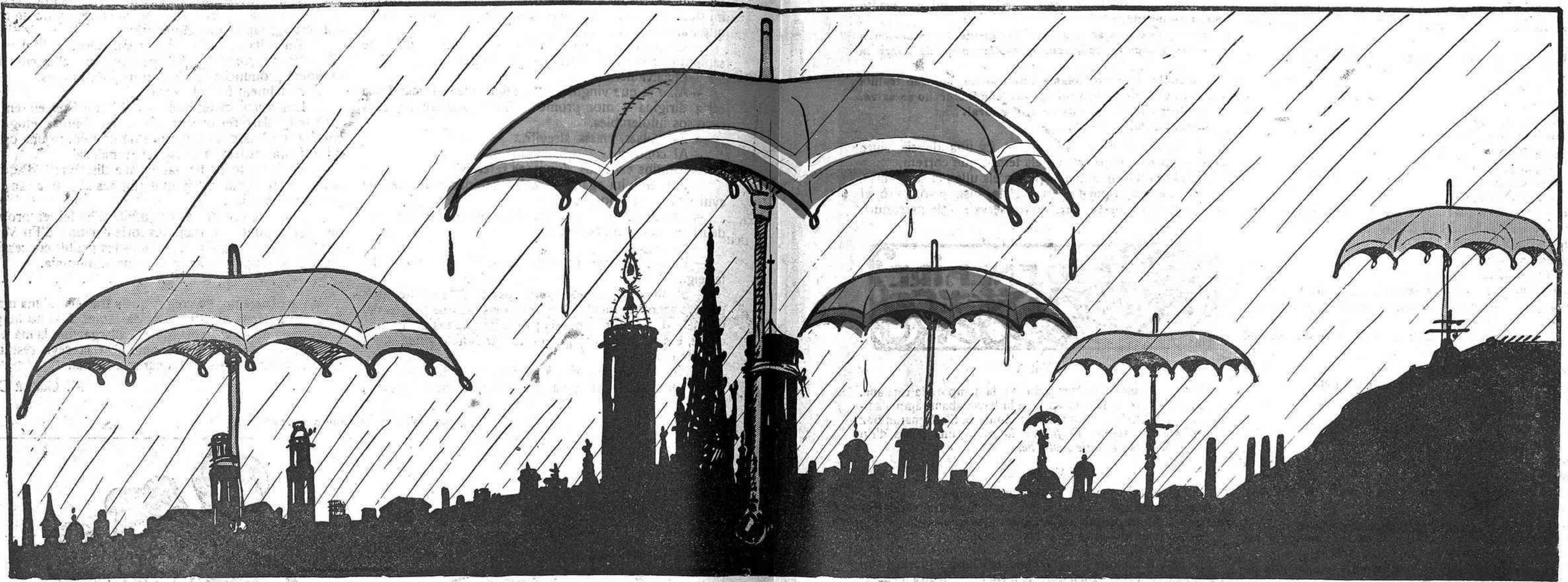
M. GRANÉ CIVIL

PREDICCIONS DE TEMPORADES TEATRALS

El vodevil anirà gras.

El teatre català... molt magre.

Quan volguem organitzar—com en vells temps magnes festes—serà qüestió de adoptar—mides prèvies com aquestes.

GLOSSARI

DES DE FRANÇA

Així que un vol passar la frontera de França, tot seguit se fa esment, que si les portes no són tancades es pot dir que són ajustades i que s'ha de trucar moltes vegades, revisant passaports i maletes abans no vos donen lliure entrada.

Als pocs moments d'haver entrat vos adoneu d'una altra cosa, i és que la simpàtica amiga està a règim. Veureu que passen moltes dones que van a cercar el pa blanc a Espanya.

El pa-blanc, és avui per a França un fruit exòtic, com abans ho era la pinya d'Amèrica, la confitura de Guayaba, o els dàtils de Berberia. Avui a França es menja el mateix pa en les tavernes que en els Grans Hotels. El pa nivella totes les classes, i lo que no podien lograr les prèdiques revolucionàries, malauradament ho ha lograt la gran guerra que acaben de patir.

Aneu enllà per les carreteres, i al travessar aquests poblets tan típics i tan francesos, que arreu es troben a cada pas, també anireu veient que el tal règim també s'ha implantat en les costums. Encara vos surten al pas aquelles oques rurals, que sembla que les carreteres siguin seves i de ningú més, aquelles oques que protesten de tots els que passen pel seu camí, aquelles oques que tenen ales i no els dona la gana de volar, volguent dir: «som a casa nostra i qui no li agradi que ho deixi»; encara passen les gallines, per sota les rodes dels automòbils amb instint de suïcida i esverament de pageses velles; encara la palla seca rebot pels graners i porxades, lo que demostra la riquesa d'aquest bell país de França; però ja a les places dels poblets no s'hi veuen aquelles tres taules, a on prelien el seu Pernot, l'alcalde, el secretari, el «gendarme», el veterinari, i el metge. Així com el règim del pa i de la prohibició del beure, i això que és una gran mesura per a la rehabilitació dels pobles, també els dona certa tristor, que no la voldriem pas per a nosaltres, mentre tinguin senyals de vida.

Els pobles de França s'han tornat seriosos i tenen motius d'haver-s'hi tornat, en bona fe; i s'han tornat conser-

vadors, i també deuen tenir-ne motiu. Aquests poblets del migdia abans tan plens de banderes, de rialles, de crits i de xivarri, s'han tornat reflexius i econòmics. Volen refer-se amb l'economia; no estan per prèdiques ni desordre; volen tapar la gotera, ajuntar l'esquerda, i fer salut, volen tornar a fer de formiga, per quan vingui un altre istiu, tornar a contar altres utopies, volen fer casa, i volen fer França, i per fer-la paguen i paguen contribucions en sense plàniers, i giren i tomben la terra i mengen el pa de munició i lo més costós de capir, es priva el beure a les tavernes.

S'ha de dir també que aquest poble té tan l'esperit de l'ordre que aquest règim d'economia se l'imposen corporalment, però no descuiden cap dels serveis. Les carreteres estan cuidades, sense que hi hagi ni un sot més dels que hi havia abans de la guerra; els mestres cobren, els deixebles aprenen, no es veu ni un pobre demanant almoïna, ni es veu un ferit pels carrers dels molts mils que hi han per les llars, i no es troba ni un sol jove que no porti la cinta verda an el trau del gec o de la brusa, senyal d'haver estat a la guerra, lo que vol dir que amaguen les llagues, i tenen orgull per mostrar les glòries.

I els camps, com sempre, fets un gran jardí. Els prats baixen de les muntanyes com grans catifes exteses, ombrejades pels castanyers, pels roures, pels pins i per les alsines. Sota la taca dels abets, els sàlzers s'arrengleren vora dels rius com a xiprers tendres, i a cada recó de fondalada, s'hi veu la masia a redós, amb el seu hortet conreuat; i arreu els homes i les dones treballen la terra que els ha vist nàixer. Aquesta és la França que no està a règim. La dolça França dels camps d'esmeragda, la França que dona el fruit, i en dona tant de fruit i tan saborós, que essent exposat el fer de profeta, no creiem que aquí el bolxevisme hi pugui plantar mai la bandera.

Els bolxeviquis o són proletaris o snops polítics, i aquí hi són pagesos, pagesos que abans no els prenguin el bocí de terra de conreu, que tenen de pares a fills, primer es deixarien morir. Els terrossos estan suats de tants anys d'ésser treballats i les arrels hi són massa fondes. Aquí la propietat es pot dir que ja està prou repartida, per convertir-la en un jòc de dames. Per l'armonia dels bells paisatges no hi ha de valguer res el comunisme.

Titulets sensacionals extrets dels diaris locals:

El crimèn de ayer.
La guillotina ambulante.
El atentado de hoy.
La bomba de esta tarde.
Niño degollado.
Secuestro de una niña.
La huelga del hambre.
Tiros en el mercado.
Descarrilamiento: seis muertos y diez lesionados.
Un padre asesina a sus tres hijos.
Atraco en la Rambla de las Flores.
Robo en un Banco.
Dos niñas descuartizadas.
Asesinato de tres guardias de orden público.
Choque de dos autos. Mueren el chófer, la señora y tres niños.
Un cable eléctrico carboniza a treinta pasajeros del tranvía.
Arrollado por un expreso.
Un joven de diez y seis años acribilla a puñaladas a su novia y a su futura suegra.
Madre desnaturalizada.
Hijo monstruo: Roba 1000 duros después de asesinar a su viejo padre y a su buena madre.
Tres cancionistas de un Music-hall atacan contra el «regisseur».
En Cáceres matan a una niña para comerse el hígado y los riñones.
Cruenta operación en Marruecos.
En un casino de «recreos» van a tiros los concurrentes: dos muertos («calabres») y seis heridos... del chaleco.
Cae la ventanilla de un tranvía y aplasta la coronilla de un cura.
Siete obreros sepultados de resultas de una barrinada.
Un perro furioso muerde a un urbano, el cual a su vez muerde al lacero y éste a una señora que pasa.
Sacudida sísmica; un ómnibus lleno de pasajeros va a parar al fondo de una cloaca.

Formidable incendio; seis barrios destruidos; medio bombero herido.

Dos concejales se asesinan impunemente. Intervienen dos más y también mueren. El dictámen queda sobre la mesa.

Un coche de punto aplasta a un tranvía. Mueren treinta caballos eléctricos. Por milagro el conductor no se salva.

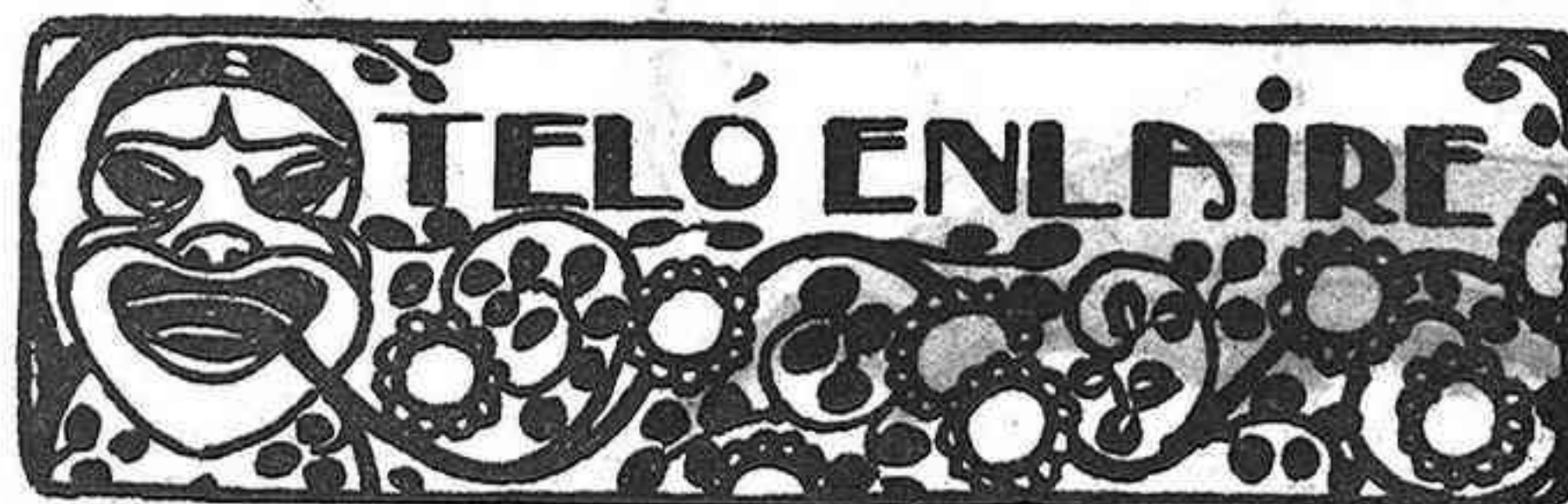
Se derrumba la bóveda de la Catedral.

Boom!... Paf!... Pum!...

Ja ho veuen, estimats llegidors. Es una delícia viure a Barcelona i a Espanya, en els temps que correm.

I sobre tot és una delícia passar els ulls per la premsa.

Els diaris han pujat els preus de subscripció, però, al menys, no pot dir-se que no'ns serveixin de parroquià.

ROMEA

Demà, dissabte, inauguració de la temporada catalana. La mateixa gent, si fa o no fa, que hi havia abans amb l'aditament de l'Ortiz i d'En Quimet Montero. S'estrenaran una comèdia d'En Creuhet *El fill de la por* i una pessa d'En Montero *El que costa de vestir bé*.

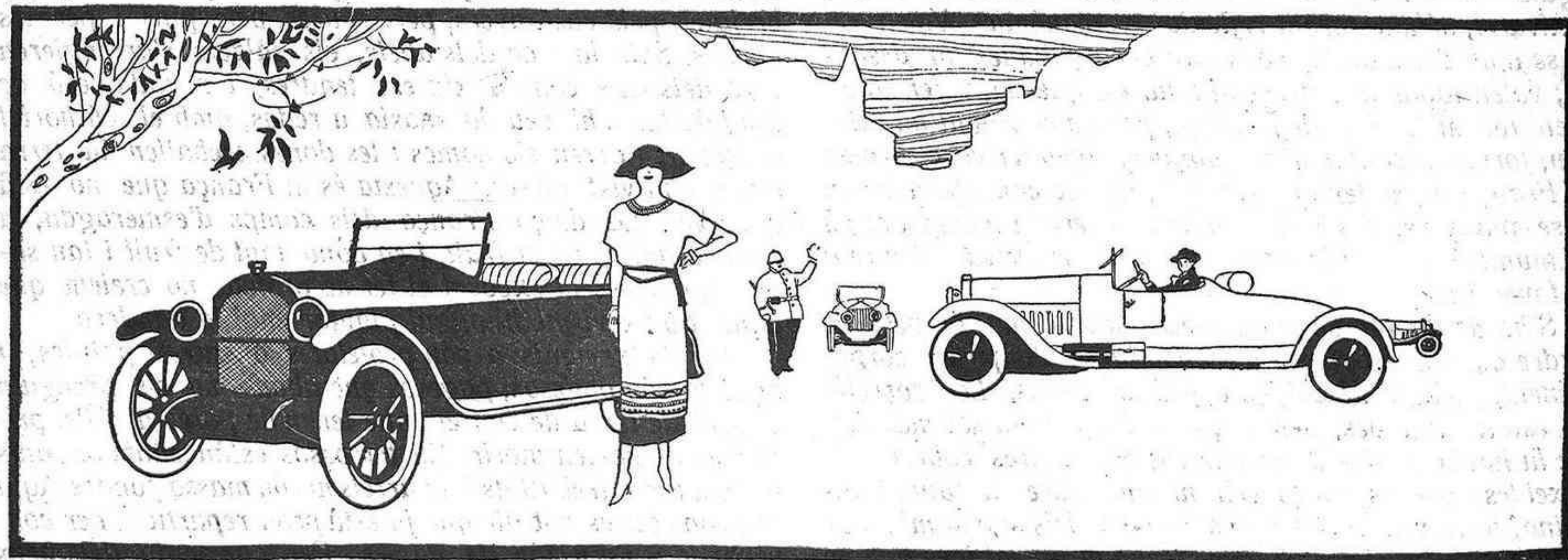
NOVEDADES

En García Pacheco, un jove autor *tocaió* del nostre mefistofèlic exministre Cambó i En Lluís Grajales, varen trobar-se un dia en plena Puerta del Sol i varen dir-se:

—Escrivim una obra en col·laboració?

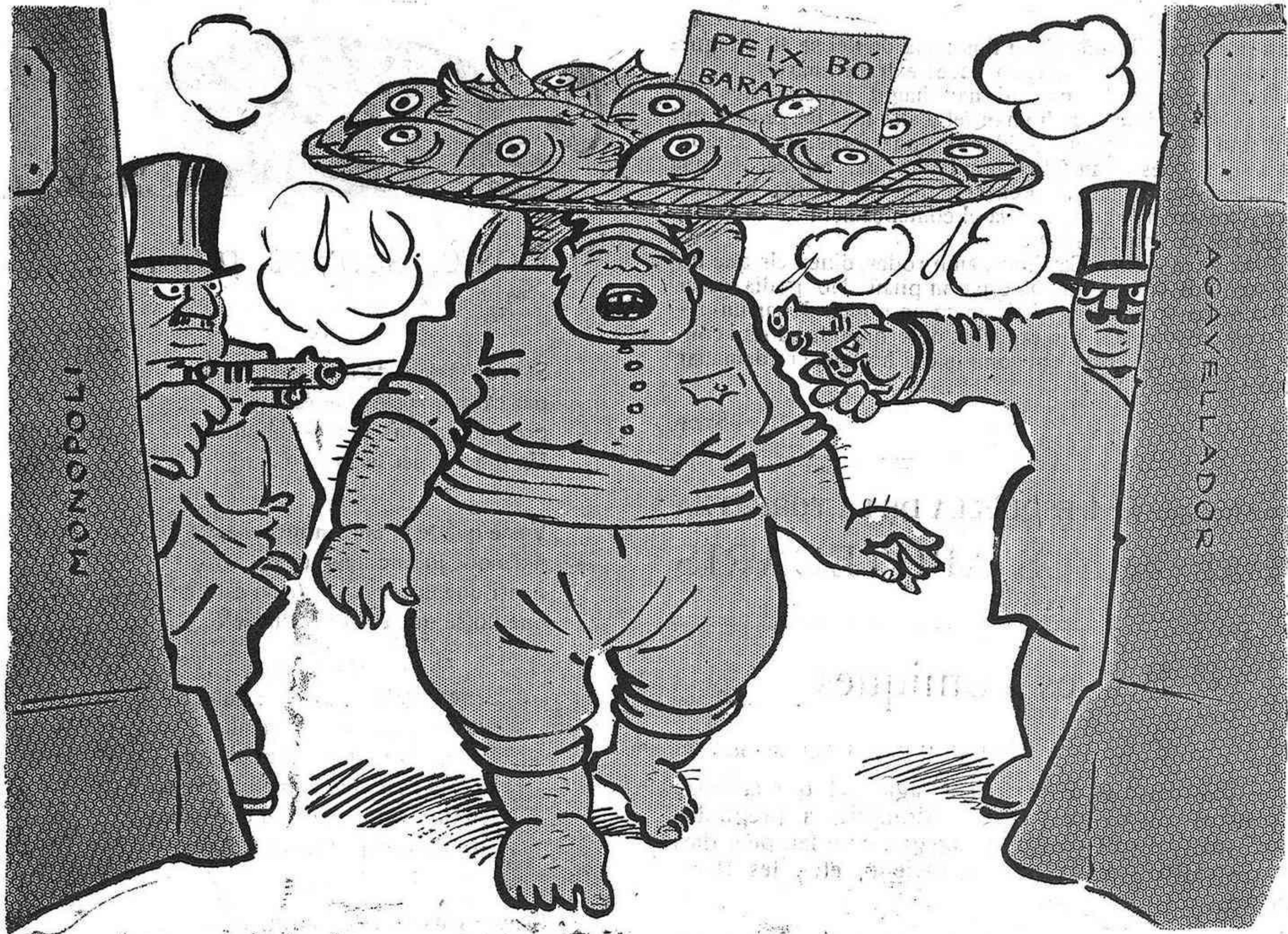
—Escrivim!

I... amb la mateixa tranquil·litat que'l nostre gloriosíssim i eminentíssim Bas—Bas, quan te'n vas?—es dedica un *auto-bombo*. En García, que no és un *García cualquiera*, i En Grajales, varen decidir *pulir* un *tipo* de cada un dels més coneguts sainets del seus cinc cents i pico d'antecessors, i... entre un *vivales* vulgar, una casada víctima de las *vivalerias* del seu *cónyuge*, un enamorat de bona fe, una mare d'aquelles dels temps de Cavite i Santiago de Cuba, o sia de les

OBSEQUI INCOMPLET

—Que'n trec de que m'hagi regalat un auto, si no'm regala el xòfer!...

L'últim atemptat

que «ante todo el honor o el honor ante todo», i l'indispensable *kurda* que malgrat lo que'l *mam* destarota, sempre té un moment de *lucidez* per a endolçir escenes tristes, lograren escriure *Las figuritas de cera*, obra que, malgrat lo molt familiars que'ns són els seus personatges, s'escolta amb força gust durant els dos primers actes, que són els que únicament deuria tenir la seva producció.

El tercer acte sobra, però allò que se'n diu, sobra de debò, al extrem que'ls autors de *Figuritas de cera* han tingut que recórrer a escenes per demés vulgaríssimes, monòtones i sense cap interès per a arribar a un desenllaç innocentment melodramàtic, que és la «segona edició», *corregida y aumentada*, del final del segon acte, o sia la ja prevista reconciliació dels dos esposos: ell, un golfo penedit, i ella, una dona «ecuanime» a proba de bomba.

Figuritas de cera reduïda a dos actes, és obra que guanyaria molt, i més encara, amb uns quants números de música, marca *Serafin el Pinturero*, car és precis reconèixer que En García i En Pacheco han estat molt afortunats en la majoria d'escenes dels dos primers actes de *Figuritas de cera*, una obra *castiza*, que'ls *compares* i *comares* de la Plaça de la *Cebá* anirien a aplaudir amb foll entusiasme, si amb l'afegiment de uns quants schotis, fox-trots o polkas, i jaixò sí!, convertit en dos actes—no'ns cansarem de repetir-ho,—ho representessin al Novedades de Madrid, el públic del qual no és pas el mateix que'l del Novedades de Barcelona.

Això no vol dir que la susdita obra no hagi sigut molt ben acollida pel públic del teatre del nostre carrer de Casp.

L'Alba, En Bonafé i la seva colla treballaren amb veritable acert; és una de les millors companyies dintre del seu genre. I no cal dir que compartiren, junt amb els aactors, els aplaudiments del *respectable* o del *soberano*.

ELS DEPORTS

Gallecs al futbol, belgues a mar, francesos per les carreteres; una setmana totalment internacional per lo que respecta a l'esport.

Els futbolers gallecs que no eren sinó la meitat dels bons anunciats, han fet, no obstant, una bona impressió; però lo evident, és la satisfacció, l'optimisme que han despertat aquests dos partidets. Els tristos pensaments que la deserció del gran Paulí, havia portat en les files s'han anat esfumant; ja s'ha trobat el digne substitut. I a fè que el ressenc Sesumaga ho feu que ni a Anvers i que si continua hi ha lloresers per a estona.

Els que trobem que ho fan molt malament són els defenses; és clar, que el lleó brodat damunt la camiseta «zamorana» és una bona garantia; però als de la casa, cada vegada que pensen amb el dia 10 i diumenge successiu, els agafa una suor freda, molt freda. Creiem que exageren, com també els que pronostiquen coses furibundes per a aquesta temporada.

No passarà res, o quasi res; tot lo més les vulgaritats d'altres vegades; per exemple, un *referée* abofetejat; mes això no és cosa nova i fa molt europeu; els xec-eslovacs ho demostraren palesament fa poc a l'Olimpiada.

I per cert, ara que'ns ha vingut el record; resulta que el famós telegrama d'Havas és fals en absolut; fruit de l'imaginació d'un vulgar catalanòfob; que els nostres comissionats ho feren d'allò i més bé que de la feta, el «nostre» amic baró de Coubertin, fins aprèn el català. Res, que si tot lo que ara ens diuen és cert, comprenem que les dugues mil de l'ala

estan per demés justificades i fins seria de llei se li dongués un suplement per a treballs en hores extraordinàries...

Haviem parlat de mar; hi han hagut aquests dies uns peixos d'aigua dolça que ho han fet d'allò més bé, encara que els d'aquí no han volgut quedar-se endarrerits. Les dugues festes aquàtiques s'han fet en família lo qual representa una colla de pèles a l'aigua. Per cert que els blonds belgues feren retrassar una bona estona el començament de la festa; és que havien anat als toros.

Això de la volta a Catalunya amb rodes, diuen els que ho han seguit de la vora que ha estat un pitafi. No podia ésser d'altra manera; les coses lògicament no poden donar un resultat sinó equivalent a la capacitat dels organitzadors i confiar en un èxit, tenint en compte qui ho feia, era demanar peres a l'olm.

STOP

Divendres que vé: L'ESQUELLA DE LA TORRATXA
Número de ELS APOTECARIS

Bolves còmiques

EL NOU RIC AL SEU SECRETARI

—Com demà és el meu Sant, agafa el que fa tretze dels meus autos i ves-te'n a Montjuic, a preguntar quants mils duros en volen d'engegar, com fan pels dies dels sants dels reis, prínceps d'Oviedo, etc., les 21 canonades.

POCS DIES DESPRÉS DEL RETORN D'ESTIU EIG

—Amic meu, que no ha anat a fora, aquest any?

—No, perquè les minyones diuen que no els hi agrada, ni els hi prova.

MENTRE UN ESCOLÀ PASSA LA SAFATA A PROFIT... DE LES ÀNIMES DEL PURGATORI

La muller.—Dona'm cinc cèntims, per tirar-hi. Fent almoïna, al cap de temps, es treu una animeta del Purgatori...

El marit.—Ca, barret!... Que se sindiquin! Si ho fan, sortiran desseguida i totes a la vegada!

A LA PORTA DE L'ESTACIÓ

El viatger.—Quant és?

El cotxer (ben baixet).—Sis rals.

El viatger (que estava distret obrint el portamonedes).

—Quant ha dit?...

El cotxer.—Deu rals!

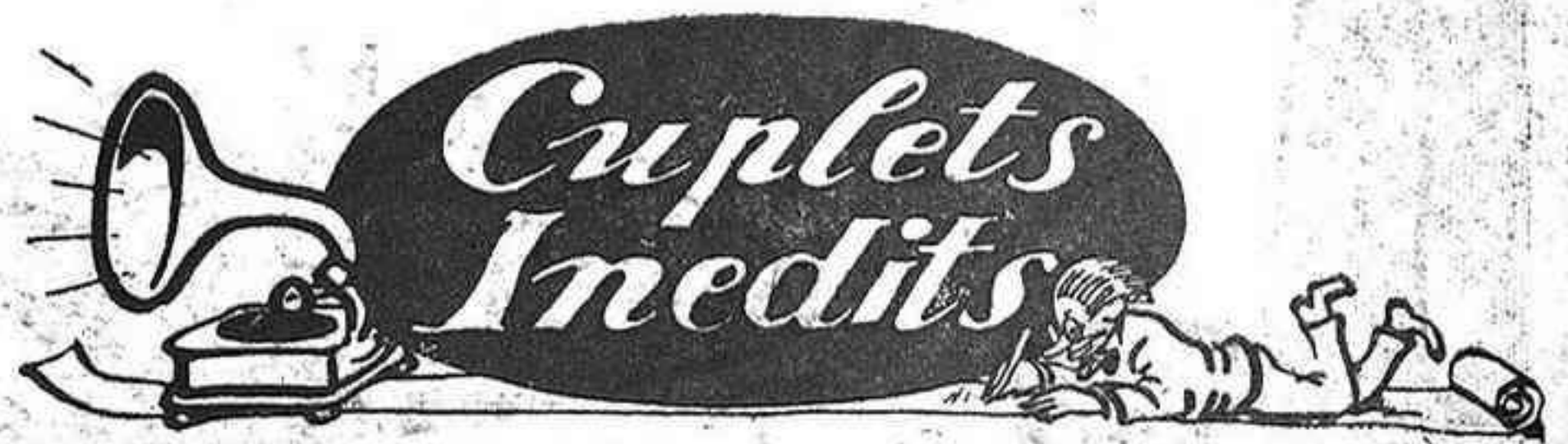
El viatger.—Tingui, tres pessetes.

A CA'L USURER

—Vaja, perquè és un client de temps, dongui'm el deu per cent... cada trimestre.

—Grans mercès! Li agraeixo moltíssim el desinterès del seu interès.

JOAN BARCELONA

Vostè, senyor galant...

I

Senyor Galant de la casa rica,
per caritat, vostè que és hereu,
prengui una flò, la més rebònica.
Un dineret per la Santa Creu!

Vostè que té la faç tan morena,
fixi's que jo tinc igual colò;
pensi que encara no he tocat estrena,
que no sé que és una estimació.

TORNADA

Senyor galant... Senyor galant
que té la cara de diamant.
Posi-m'hi preu; posi-m'hi preu
an-e la rosa que al meu pit veu...
Un bon amor pel meu cor infant
i un dineret per la Santa Creu.

II

Senyor galant de la cara hermosa,
del braç robust i el plaent somris,
prengui'm el cor que'm farà ditxosa;
dongui'm el seu que'l farà feliç.

Vostè que té l'ardenta mirada
el noble gest i el polit parlà,
guaiti'm als ulls com só extasiada
de tan desig que tinc d'estimà.

TORNADA

Senyor galant... Senyor galant, etc.

III

Senyor galant que al mirà m'exalta,
galant senyò que'm mira i no'm veu,
prengui amb un bés la flor de ma galta
que té un perfum millò del que's creu.

Vostè que sent de l'amor la joia,
vostè que al pit té un cor xardorós:
dongui-li escalf al meu cor de noia
i ell florirà de goig i dolçós.

TORNADA

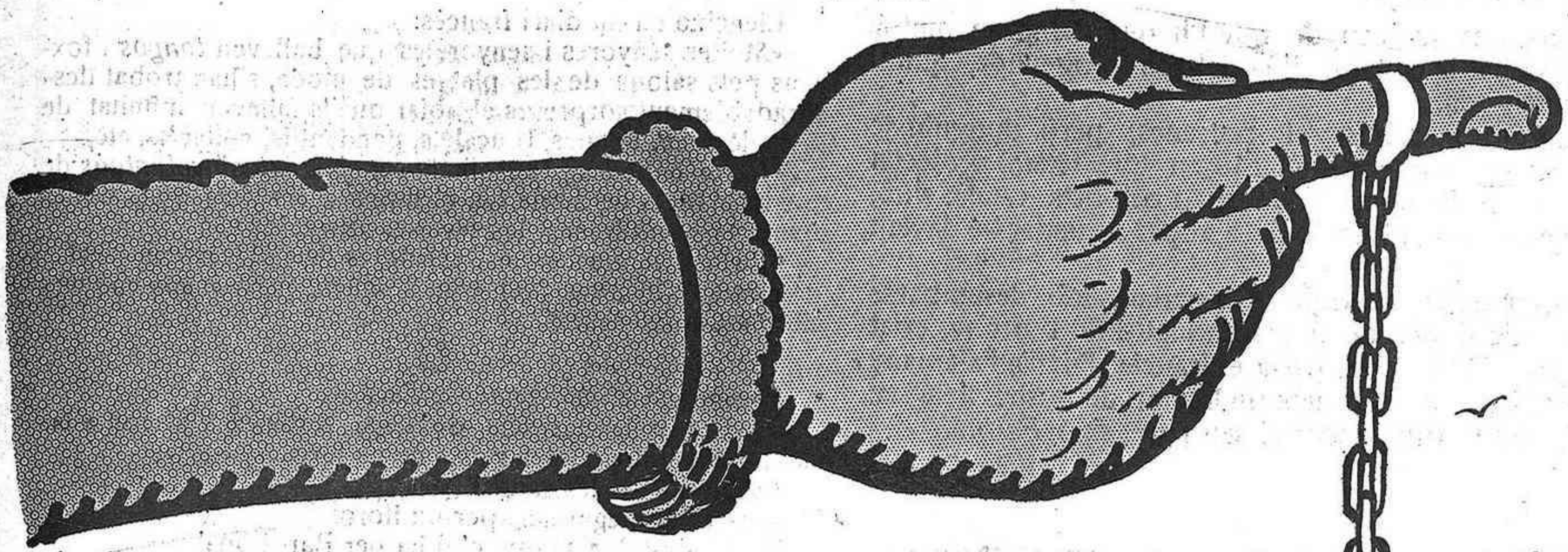
Senyor galant... Senyor galant, etc.

MAYET

NEURASTENIA, IMPOTENCIA, DEBILIDAD SEXUAL
LAS CURA RADICALMENTE LA
CINCO PESETAS FRASCO

AFRODISINA GILKENS

Pídase en Farmacias y Droguerías

Xerrameques artístiques

QUADRES VELLS, BARALLES NOVES
DIUEN DE REUS...

— Darrera d'aquella formosa santa Teresa que una volta despullada a Londres dels hàbits que duia, ha resultat ésser el retrat de la primera esposa de Felip IV pintat pel mateix Velázquez en persona, ens ha sortit als barcelonins un *Rafael*, vull dir, una tela d'aquell renomnat pintor italià que, com la santa Teresa al·ludida, sembla que té també una història força accidentada.

La pintura resulta maca i ha mogut bastant rebombori entre els marxants de teles velles i els agabelladors d'obres d'art. Que si és del pintor d'Urbino, que si no té res d'ell; que si la cara de la Verge (es tracta d'una Sagrada Família), és la mateixa Fornarina (autèntica); que si pot ésser una còpia feta un segle després; que si resultarà al cap d'avall un rave com qualsevol altre...

En tota la barriada del Born no es parla pas d'altra cosa que de l'aparició d'aquest *Rafael*, destinat a fer que els pèrits i els marxants d'antiguitats es tirin els trastos pel cap.

Li ha costat, però, una mica al barri sapiguer de quin *Rafael* es tractava; els uns creien que d'un Rafael Roldós, fundador de *Las Noticias*; altres del doctor Rafael Rodríguez Méndez; altres, els més, d'En Rafael Gómez, nomenat el *Gallo*; els tres prou coneguts a Barcelona, sobre tot el tercer. En sapiguer que's tractava d'un *Rafalet* estranger hi hagué certa decepció; però ara, una volta explicada la cosa, el Born en pes es sent orgullós de posseir una obra d'art tan discutida i està a punt de montar-li una guàrdia d'honor permanent.

No en sabien res, vostès, de la troballa artística?

— Així tampoc sabran que darrera del *Velázquez* i el *Rafael* han sortit un *Zurbarán*, un *Leonardo de Vinci*, un *Ribera* més vell que En Roman, un *Rubens* i fins un *Pipi* com un i casa.

— Es veu clarament una volta més que a Barcelona hi ha de tot. Ja ho deia la nostra vella sentència popular:

Roda el món
i torna al Born.

*
*
*

Diuen de Reus que els veïns estan enfadats. Saben que el fill d'En Marià Fortuny va estar accidentalment a

Un quiosc per a begudes
volen posà els regidors?
Si no saben on posar-lo,
pengin-lo al dit de Colón.

Barcelona, i es queixen de que l'hereu del gran pintor no hagi visitat la ciutat nadiua del seu progenitor, que li és desconeguda.

Prenguin paciència els reusencs, però donguin-se pressa en inaugurar aquell Museu que tenen projectat per a honorar la memòria del gran colorista català; sinó, què li ensenyaran al hoste desitjat per a quedar bé davant d'ell?

I, de passada, ensegin-se a parlar amb desembaràs l'idioma oficial, perquè el descendent d'En Fortuny, criat i establert a l'estranger, parla el francès, l'italià, l'alemany i el castellà; però no coneix un borrall de nostra llengua. Ja no es diu Fortuny, com el seu pare, sinó *Fortuni*.

C. ARBÓ

ESQUELLOTS

Interinitat.

Actualment presideix les sessions de la «Cámara de la Propiedad de Barcelona», un senyor—molt senyor nostre—que's diu Prim.

Prim?

Serà aquell famós guerrer de Reus? No, que és mort.

I els propietaris en els temps que correm guanyen molt poques batalles.

Serà En Prim dels goigs de Sant Prim?...

Aquest, encara!

Visca la sardina viva!

Quin bullit amb això de la venda del peix fresc!

I com hi ha Déu, un hom no sap pas a qui donar la raó.

Uns peixaters—diguem-ne els lliures—vènen la sardineta a 80 cèntims la tersa. Els altres, protesten perquè l'han de vendre a 1'30 i es volen fer la llei a garrotades contra els primers...

Senyors! No hi ha dret! I la llibertat? I l'interès del comú? I la vida del consumidor?...

Amic Martínez Domingo, em vols creure a mí? Un cop de Narváez! Un gest de *Conde de España!*

Coll a terra als agavelladors i mitjancers, i visca la sardina lliure!

Qui la tingui més viva y més barata que la porti a mercat.

La setmana passada hi tornà a haver, a l'Ajuntament, una altra sessió Consistorial d'aqueixes que duren un minut i mig.

Hi assistiren solament l'alcalde accidental senyor Jordà i l'abnegat Puig i Esteve, que deu ésser l'únic regidor que encara no té torre per a anar-hi a passar l'estiu.

Es clar, desseguida es van entendre.

I s'aixecà la sessió, en mig de un gran entusiasme.

Ah! D'aqueixes sessions, els tècnics de la casa en diuen «sessions llampec».

Però... ja vindran, ja, els trons... i la pedregada!

Llegeixo en un diari francès:

«Moltes senyores i senyoretas que ballaven *tangos* i fox-trots pels salons de les platges de moda, s'han trobat desagradablement sorpreses al notar que'ls faltaven infinitat de joies de preu, bagues, braçalets, pendantifs, collarets, etc.

«Certs balladors, aprofitant-se, del *éxtasi voluptuós* de que les dances de moda fan víctimes a les femelles... doncs operaven «gentilment» les seves substraccions.»

Obriu l'ull, amables estiuejadores de Caldetas-sur-mer!

Deixeu-s'hi anar tant com volgueu, però abans volgueu saber amb qui balleu!

Eapigolem d'una secció de *Sucesos*:

«Ayer, en la barriada de Casa Antúnez, vinieron a las manos dos individuos a causa de un loro...»

La bullida de les sangs!

Mireu que pegar-se... per un llorol!

Tanta abundància que n'hi ha per Barcelona!

Ha sigut, aquesta, la setmana dels carreters; millor dit, de la vaga dels carreters.

I ja se sap que quan els carreters descansen, les autoritats no estan tranquil·les. Com més plegats de braços ells, més els toca *pençar* als altres.

Per això s'han sentit immediatament els efectes d'aqueixa vaga en els forns, que han sofert escassetat de farina; en les carboneries, que han hagut de tornar a posar aquells pintorescs lletrers «No ay carbon ni volas»; i en les obres de construcció, on ha mancat material, augmentant-se així, naturalment, el contingent d'obrers desenfeinats.

I, a tot això, les consabudes menaces de *La Patronal*... i tenint a dues passes l'espectre del bolxeviquisme!...

¡Dios nos coja confesados!—que és la única filosofia que es fan en aquests moments els governadors d'En Dato.

Notes de casa:

Amb motiu de les Festes de la Mercè havem rebut, amb destí als menesterosos, una vintena de «bons» triplicats de subsistències.

Els generosos donants han sigut: El regidor senyor Benítez, del districte II, 10; el regidor Xavier Gambús, 5; i el regidor del districte VI, 5 més.

En nom dels pobres, grans mercès.

Nostra germana gran *La Campana de Gràcia* ha sofert una denúncia en el número corresponent a la darrera setmana.

El senyor Fiscal, que devia estar molt de broma, s'ha fixat en la caricatura innocentíssima de la primera plana i... xecl, garrotada!

Inútil dir que sentim el contratemps, per la part que'ns toca.

A la porta de Cà'l Bisbe, una beata emprèn a mossèn Ràfols.

—Vostè que ho deu saber, ¿com està la qüestió *sucial* a Barcelona?

—Malament, senyora. Cada dia s'agrava més la vaga de carreters.

—Vaga de carreterots? Millor! Així hi haurà també vaga de renecs!

EDEN CONCERT

MUSIC-HALL DE PRIMER ORDRE - Tots els dies grans espectacles a les 3 1/4, tarda i a les 9 1/2 nit

Grandios èxit: LA GLORIA DE L'ART FRÍVOL

NITA SOLBES

COMTE DEL ASSALT, 12

:: TELÉFON NÚM 3332 A. ::

Colección DIAMANTE

Obras de los más notables escritores nacionales y extranjeros, publicadas en tomos de unas 200 páginas en 8.º menor con elegantes cubiertas tipográficas a varias tintas

TOMOS PUBLICADOS

1. R. de Campoamor. Doloras, 1.ª serie.
2. — Doloras, 2.ª serie.
3. — Humoradas y cantares.
4. — Pequeños poemas, 1.ª serie
5. — Pequeños poemas, 2.ª serie
6. — Pequeños poemas, 3.ª serie
7. — Colón, poema.
8. — Drama Universal, poema, primer tomo.
9. — Drama Universal, poema, segundotomo.
10. — El Licenciado Torralba.
11. — Poesías y Fábulas, 1.ª serie
12. — Poesías y Fábulas, 2.ª serie
13. E. Pérez Escribá. Fortuna.
14. A. Lasso de la Vega. Rayos de luz
15. F. Urrecha. Siguiendo al muerto
16. A. Pérez Nleba. Los humildes.
17. S. Rueda. El gusano de luz.
18. S. Delgado. Lluvia menuda.
19. O. Frontaura. Gente de Madrid.
20. Miguel Melgosa. Un viaje á los infiernos.
21. A. Sánchez Pérez. Botones de muestra.
22. J. M. Matheu. ¡Rataplan!
23. T. Guerrero. Gritos del alma.
24. Tomás Luceño. Romances y otros excesos.
25. L. Rufz Contreras. Palabras y plumas.
26. R. Sepúlveda. Sol y Sombra.
27. J. López Silva. Migajas.
28. F. Pi y Margall. Trabajos sueltos
29. E. P. Bazán. Arco iris, cuentos.
30. E. Rodríguez Solís. La mujer, el hombre y el amor.
31. M. Matoses (Oorzuelo). ¡Aleluyas finas!
32. E. Pardo Bazán. Por la España pintoresca (viajes).
33. } A. Flores. Doce españoles de
34. } brocha gorda.
35. José Estremera. Fábulas.
36. E. Pardo Bazán. Novelas cortas
37. E. Fernández Vaamonde. Cuentos amorosos.
38. E. Pardo Bazán. Hombres y mujeres de antaño.
39. J. de Burgos. Cuentos, cantares y chascarrillos.
40. E. Pardo Bazán. Vida contemporánea.
41. } Jacinto Laballa. Novelas inti-
42. } mas.
43. Fr.ª Sarasate de Mena. Cuentos vascongados.
44. F. Pi y Margall. Diálogos y artículos.
45. Charles de Bernard. La caza de los amantes.
46. Eugenio Sue. La Condesa de Lagarde.
47. R. Altamira. Novelitas y cuentos.
48. J. López Valdemoro (El Conde de las Navas). La niña Araceli.
49. R. Soriano. Por esos mundos...
50. L. Taboada. Perfiles cómicos.
51. B. Pérez Galdós. La casa de Shakespeare.
52. J. Ortega Munilla. Fina.
53. F. Salazar. Algo de todo.
54. Mariano de Gavía. Cuentos en guerrilla.
55. Felipe Pérez y González. Peccata minuta.
56. Francisco Aloántara. Córdoba.
57. Joaquín Dloenta. Cosas mías.
58. López Silva. De rompe y rasga.
59. Antonio Zozaya. Instantáneas.
60. J. Zahonero. Cuentecillos al aire
61. L. Taboada. Colección de tipos.
62. Beaumarchais. El Barbero de Sevilla.
63. Angel R. Ohaves. Cuentos de varias épocas.
64. Alfonso Karr. Buscar tres pies al gato.
65. Francisco Pi y Arsuaga. El Cid Campeador.
66. Vital Aza. Pamplinas.
67. A. Peña y Gofil. Río revuelto.
68. E. Gómez Carrillo. Tristes idilios
69. Nicolás Estévez. Calandracas.
70. V. Blasco Ibáñez. A la sombra de la higuera.
71. A. Dumas, hijo. La Dama de las Camelias.
72. J. M. Bartrina. Versos y prosa.
73. F. Barado. En la brecha.
74. Luis Taboada. Notas alegres.
75. Xavier de Montepín. La señorita Tormenta.
76. A. Zozaya. De carne y hueso.
77. X. de Montepín. Muerto de amor
78. Conde León Tolstol. Venid á mi...
79. A. Calderón. A punta de pluma.
80. Enrique Murger. Elena.
81. Luis Taboada. Siga la broma.
82. L. G. de Giner. La Samaritana.
83. Cyrano de Bergerac. Viaje á la luna.
84. E. Antonio Flores. ¡Huérfana!
85. Ivan Tourgueneff. Hamlet y Don Quijote.
86. A. Pestana (Gafel). Cuentos.
87. Angel Guerra. Al sol.
88. T. Dostolewsky. Alma infantil.
89. E. de Amlols. Aire y Luz.
90. L. García de Giner. Valentina.
91. E. de Amlols. Manchas de color.
92. Voltaire. Zadig y Micromegas.
93. M. Ugarte. Mujeres de París.
94. Obras menores de Cervantes.
95. Obras menores de Cervantes.
96. J. Pérez Zúñiga. Chapuceras.
97. Voltaire. Cándido.
98. Goethe. Las amarguras del joven Werther.
99. J. Benavente. Teatro rápido.
100. Novelas picarescas. Lazarillo de Tormes y Rinconete y Cortadillo.
101. J. León Pagano. La balada de los sueños.
102. A. Guerra. Polvo del camino.
103. Camilo Castello Branco. María Moisés.
104. Gracla Deledda. Cuentos de la Cerdeña.
105. Antología taurina
106. Manuel Carretero. La espuma de Venus.
107. Federico Rahola. Los ingleses vistos por un latino.
108. Eça de Queiroz. La nodriza.
109. A. de Chamisso. Pedro Schlemihl ó el hombre que ha perdido su sombra.
110. M. Sarmiento. Así.
111. Felipe Trigo. A todo honor.
112. Manuel Ugarte. Los estudiantes de París.
113. Fray Luis de León. La perfecta casada.
114. Jorge Manrique. Poesías.
115. El Abate Prévost. Manón Lescaut.
116. J. Givanel Mas. Prosa epistolar
117. J. Givanel Mas. Devocionario poético.
118. Miguel A. Ródenas. De las majadas al Otero.
119. E. Marquina. Juglarías.
120. Gabriel Miró. Los amigos, los amantes y la muerte.
121. S. Rusiñol. Hojas de la vida.
122. F. de Lamartine. Rafael.
123. A. Karr. El perro de Sir John
124. E. Zamacois, Rick.

Precio de cada tomo: 0'60 céntimos

AVIAT

Catalans il·lustres

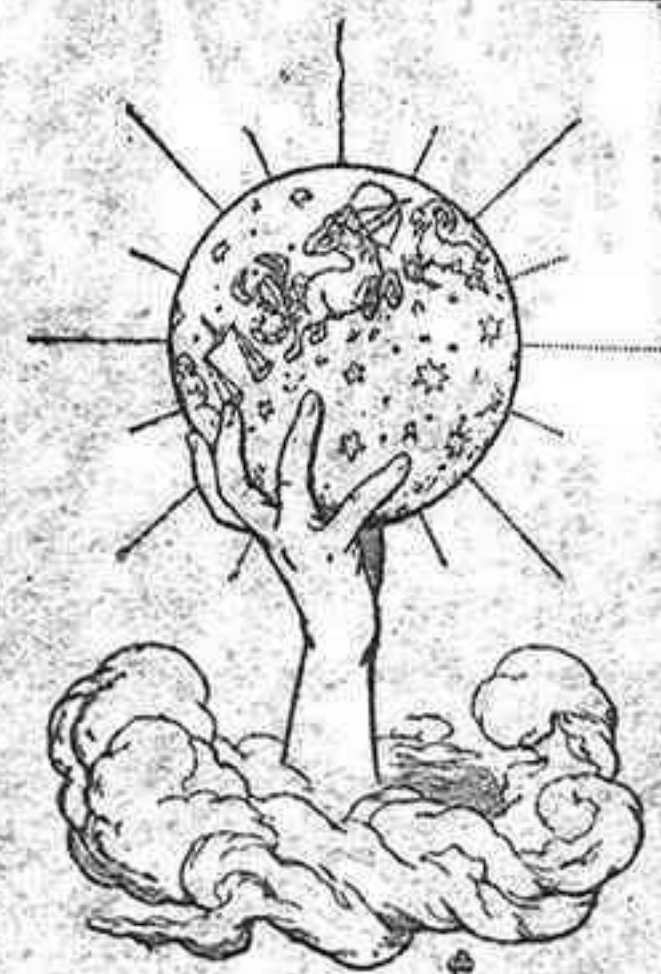
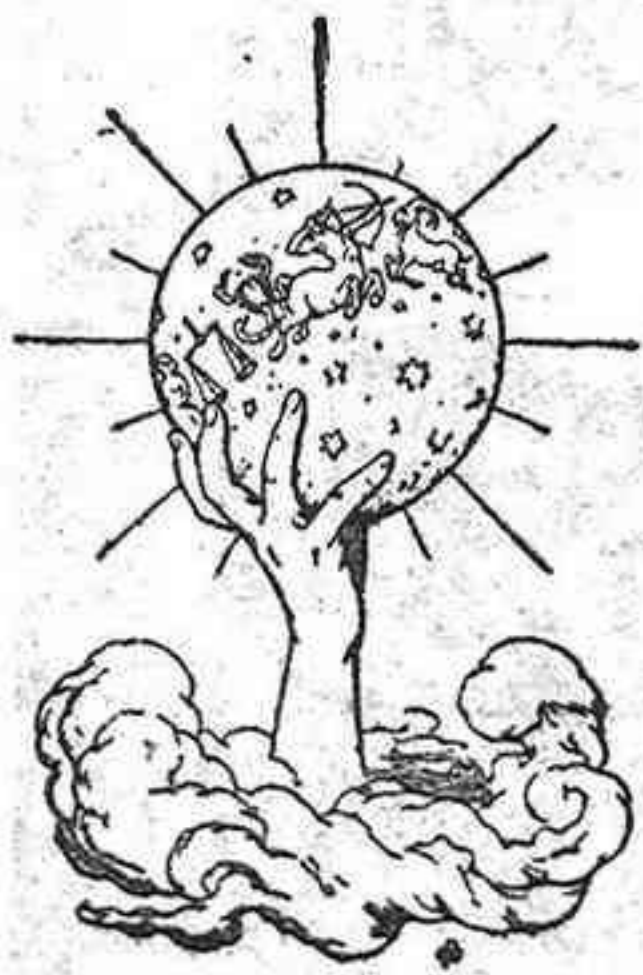
PREU: 5 PESSETES

Está terminándose la impresión del libro más popular de España y América

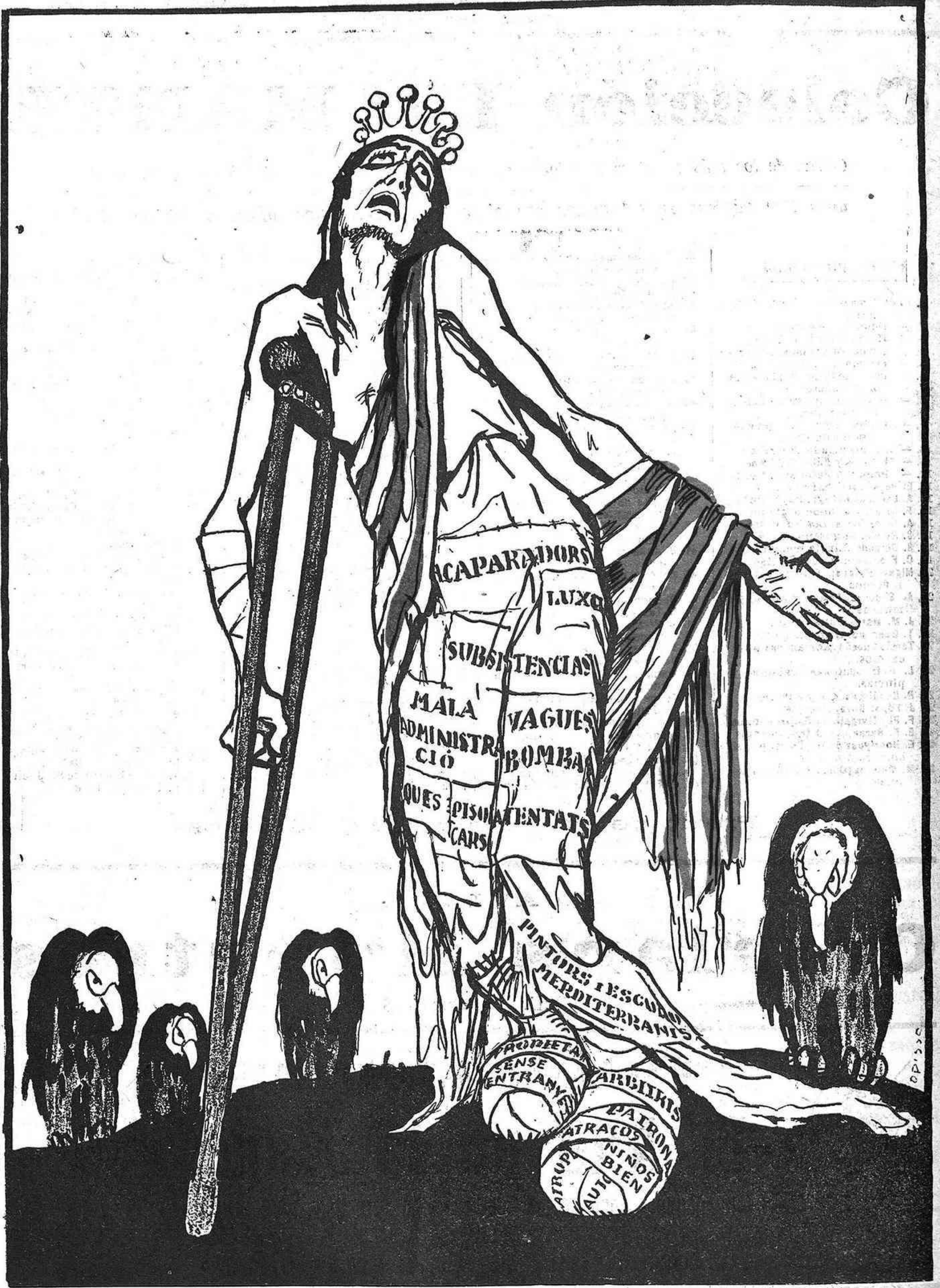
El Año en la Mano

Almanaque - enciclopedia de la vida práctica para 1921

LOS CORRESPONSALES PUEDEN FORMULAR EL PEDIDO

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franquig al librer Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios, si no's remet, además, un ral per a certificat. Als corresponents se'ls otorguen rebalxes.

LA SITUACIO